

hovedet skulde beffæstige mig med det Spørgsmaal, at ordne Lægevirkfomsbeds Udøvelse her i Landet; anfaa det for rettest at tage denne enkelte i og for sig praktisk ikke videre vigtige Side af Sagen med og da i Forbindelse dermed rigtig nok at foreslaa det ærede Thing at gjøre den Forandring at henlægge disse Sagers Afgjørelse til Justitsministeren. Næver man nu nogen Tvivl om det er tilraadeligt at foretage denne lille Forandring, da skal jeg for mit Bedkommende Intet have imod; at man ombytter „Justitsministeren“ med „Kongen“; men der er ikke fremkommet nogen Antydning i den Retning, og jeg har derfor ikke kunnet finde mig foranlediget til at stille noget særligt Endringsforslag derom. Naar man gaar ud fra, at her er Spørgsmaal om at aabne Afgang i større Omfang for fremmede Læger, da forstaar jeg helt vel, at man vil betinge en saadan Afgang af, at det fremmede Land ligeledes aabner Afgang for danske Læger indenfor sine Gennemærker; men, som sagt, derom er der i Virkeligheden slet ikke Tale. Det forekommer mig ogsaa, at man ved at omtale denne Sag virkelig gjør sig skyldig i nogen Modsigelse mod sig selv. Snart træder man op som den, der vil værne om de danske Lægers Interesser, idet man gjør gjældende, at der ikke her er nogen Trang til fremmede Læger, dels fordi vore Læger, hvilket er Sandhed, indtage et høist hæderligt Standpunkt i videnskabelig Henseende, og dels, fordi der er mange Læger; men snart taler man om, at man ikke behøver at frygte for nogen Indstrømning af fremmede Læger her i Landet, fordi disse i Regelen ere langt bedre betalte i Udlandet, end danske Læger blive betalte. Jeg tror, at dette Sidste for en væsentlig Del er sandt, og derfor kan jeg heller ikke finde, at der er nogen Grund til at frygte for, at den Bevillingsmyndighed, hvormed der her er Tale, skulde aabne Eluserne for en Indstrømning af fremmede Læger, der virkelig skulde være foruroligende for de danske Læger. Jeg har ogsaa tilladt mig at gjøre opmærksom paa, at denne Del af Lovforslaget har fundet ubetinget Bifald hos den Autoritet, som dog var nærmest kaldet til at paafe de danske Lægers Interesse, nemlig Sundhedskollegiet; og naar et æret Medlem (Berg), der tillige er Medlem af det ærede Udvalg, ved denne Sags 2den Behandling ligesom yttrede nogen Tvivl om, at denne Tilslutning fra Sundhedskollegiets Side virkelig var saa alvorlig; som jeg tillod mig at betegne den, da haaber jeg, at det ærede Medlem vil have set i Sundhedskollegiets originale Erklæring, som jeg underhaanden har givet ham Leilighed til at gjøre sig bekendt med, at min Fremstilling af dette Forhold — hvad jeg forøvrigt tør forudsætte, at man vil betragte som selvfølgelig — var fuldstændig rigtig. Forslaget i Lovforslaget er ikke begrundet derved, at der skulde være nogen stor Trang til at faae fremmede Læger ind her i Landet,

og at man ved Bestemmelsen skulde faae en saadan Trang afhjulpen; jeg erkjender, at der i Almindelighed ikke er en saadan Trang til Stede; men Spørgsmaalet er ganske simpelt det, jeg tillod mig at antyde, om man ikke nu, da man overhovedet staar i Begreb med at ordne denne Lovmaterie, vilde finde det naturligt at optage en saadan Bestemmelse som den, der her er bragt i Forslag; thi det forholder sig jo nemlig saaledes, som det ganske rigtig er antydet af det ærede Medlem, der førte Ordet for det Forslag, som er stillet af forskjellige ærede Medlemmer, at, naar Lovgivningsmagten paany ordner en hel Materie og der ikke i Loven indfattes nogen Bestemmelse om Bevillingsmyndigheden, saa have de ingen Bevillingsmyndighed paa dette Omraade. Man vilde altsaa ved ikke at omtale dette Punkt udelukke en saadan Afgang som den, hvormed der her er Spørgsmaal, og dette tror jeg dog vistnok, man vil finde betænkeligt. Jeg tror ikke, man vil kunne negte, at der kan komme Tilfælde, hvor det dog virkelig kan være af Interesse, og hvor det i høi Grad kan være billigt, at der kan aabnes Afgang for den fremmede Læge til her at kunne udøve sin Virksomhed. Jeg skal fremdeles gentagde i Erindring, at ved denne Sags 2den Behandling gif man ind paa at beholde den sidste Del af § 2 uforandret, saaledes at de Tilladelser, hvormed der er Spørgsmaal, skulde kunne gives, dels til at udøve Lægevirkfomsbed i Almindelighed og dels til at udøve Virksomheden i visse Fag og Retninger, og man gjorde dette vistnok i Erkjendelse af, at det turde være ganske naturligt, at naar der var Spørgsmaal om at give en fremmed dygtig Læge Afgang til at udøve, om det endog saa var en indskrænket Virksomhed her i Landet, saa maatte en saadan Tilladelse mere passende meddeles i en Aerkjendelse af denne hans Dygtighed end søges hjemlet alene i den Bemyndigelse, der indeholdes i § 3 for Justitsministeren til overhovedet at give Tilladelse til at praktisere imod disse bestemte Sygdomme; men gaar man ud derfra, skal jeg tillade mig at gjøre opmærksom paa, at hvis de ærede Medlemmers Forslag til § 2 nu her maatte blive vedtaget, saa vil det komme til at staa saaledes, at Justitsministeren heller ikke kan give en enkelt Specialist Tilladelse til at udøve sin Kunst her i Landet undtagen i Medfør af § 3, undtagen, med andre Ord, at bringe ham ind under, hvad jeg for Kortheds Skyld vil kalde Koaksalverbestemmelsen. Det vilde jeg dog tillade mig at anse for at være mindre heldigt. Jeg negter ikke, at jeg hellere end, at det ærede Thing skulde vedtage Lovforslagets § 2 med den Tilføining, som nu er bragt i Forslag, vilde være ganske fri for den hele Bestemmelse i saa Henseende, naar det tillige da blev gjort klart, at der, hvad Forholdet til Udlandet angaar, ikke sker nogen Forandring i de nu gjældende Regler, thi saa tror jeg nok, at Justitsministeren skulde kunne